

תת"ע 5270/06/21 - מדינת ישראל נגד לירן צליק

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 5270-06-21 מדינת ישראל נ' צליק
לפני כב' השופט מיכל דוידי, סגנית נשיאה

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
לירן צליק
הנאשם

הכרעת דין

כמצאות סעיף 182 **חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]**, תשמ"ב-1982, הנני מודיעה על זיכוי של הנאשם, וזאת מחמת הספק.

רקע:

1. ביום 09.06.21 הוגש נגד הנאשם כתב אישום, המיחס לו עבירה לפיה "נווה רכב המתקרב למעבר ח齐יה, יאט את רכבו אם הולך רgel עומד על המדרכה בסמוך למעבר הח齐יה ואם ניכר שבכוונותו של הולך הרgel לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה", בנגוד לתקנה 67(א1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

2. על פי עבודות כתב האישום, ביום 08.03.21, בשעה 13:48, נהג הנאשם ברכבו ברוח המלוכה פינת הלח"י בעיר טירת הכרמל, מכיוון מערב למזרחה, ובהתקרב למעבר ח齐יה לא נתן זכות קדימה להולכת רgel, שעמדה על המדרכה בסמוך למעבר הח齐יה, ושניכר היה כי בכוונתה לחצות את הכביש.

ההילך:

3. ביום 18.07.21 התקיימה הקראה, ובמסגרתה כפר הנאשם בעבודות כתב האישום. בהתאם, התקין נקבע לשמיית ראיות.

ביום 17.10.21 נשמעו ראיות הצדדים (להלן: "הדיון").

במסגרת פרשת התביעה, העיד מטעם המאשימה עורך הדוח - רס"ב משה סנדומיר.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם.

בתום הדיון, נקבע התקיק ל回忆 במעמד הצדדים ביום 22.12.21.

ביום 22.12.21 נקבע התקיק להמשך הוכחות ביום 07.02.22.

ביום 07.02.22 נקבע התקיק ל回忆 במעמד הצדדים ביום 08.05.22.

ביום 08.05.22 נדחה התקיק ל回忆 תביעה ביום 21.07.22.

בקשה שהוגשה מטעם התביעה ביום 21.06.22 התבקש בית המשפט לקבוע כי הדיון שיתקיים ביום 21.07.22 יהיה לצורך שמיעת סיכון הצדדים תחת זיכורת תביעה.

ביום 21.07.22 נשמעו סיכון הצדדים בעלפה.

.4. **עדותו של רס"ב משה סנדומיר** (להלן: "השוטר"):

חקירה ראשית:

השוטר מסר כי נסע ברחוב הלח"י בטירת הכרמל, מזרח למערב, ופנה שמאלה, לכיוון מכבי אש, שם הוא אוקף עבירות תנואה, לרבות זו בגינה עמד הנאשם לדין בתיק זה.

לדברי השוטר, בדיק כשפנה שמאלה, ראה את הנאשם, שנסע מכיוון מערב למזרח, מבצע את העבירה, אך שלא נתן זכות קדים לאישה שרצתה לעبور את הכביש מדרום לצפון.

לאחר שהשוטר אישר את ערכות הדוח, הוגש זה ע"י המאשימה, והמוצג סומן **ת/1** (להלן: "הדוח").

כבר עתה אציג, כי דבר פניו של השוטר שמאלה לא בא לידי ביטוי בדוח שנערך על ידו, ויש בכך זה כדי להשליך על יכולתו לזהות את העבירה וכן על יכולתו לשמור על קשר עין רצוף עם הרכבו של הנאשם, כפי שיפורט להלן.

.5. השוטר נשאל האם הולכת الرجل חצתה את הכביש בסופו של יום? השיב כי אינו בטוח מכך והדבר לא נרשם על ידו בדוח (ראה עמ' 4 שורות 18-12 ושורות 32-31 לפרטוקול הדיון).

השוטר אומנם מצין כי לא היה נתן את הדוח אם הולכת الرجل לא הייתה חוצה את הכביש בסופו של יום, אלא שאין לי לקבל אמרה זו מאחר שהשוטר אישר כי אינו זוכר אם הולכת الرجل חצתה אם לאו, ולא נרשם דבר על כך בדוח.

בחקירה חוזרת:

.6. השוטר נשאל כיצד באה לידי ביטוי כוונתה של הולכת الرجل לחצות את הכביש, והשיב כי כאשר היא עומדת על מעבר הח齐יה היא לא מתחילה לבעה شيئاً אחר אותה אלא רוצה לחצות, וכשנהג מגיע למקום זהה הוא, הוא צריך לעזר ולתת לה לחצות והוסיף, כי פניה של הולכת الرجل היו מופנים כלפי צפון.

לשאלת בית המשפט מודיע לא ציין את תיאורה של הולכת الرجل בדוח, השיב כי כתע "מתחתי לפולורנסטים" מתגללה עוד טעות, כאשר בדוח נרשם נהגנת והמדובר, הלכה למעשה, בהולכת الرجل.

אציו, כי בפרק "נסיבות המקרה" בדוח, לא נרשם דבר היכיזה למד השוטר על כוונת הולכת الرجل לחצות את הכביש, למעט שצווין כי הולכת الرجل עמדה על המדרכה בצד מעבר הח齊יה, וכי היא עמדה מצדיה הימני של הכביש ביחס לכיוון נסיעת הרכב הנאשם.

בנוסף, השאלה לגבי כוונת הולכת الرجل לחצות את הכביש נשאלת במסגרת חקירה חוזרת ולא במסגרת חקירה ראשית או נגדית, במסגרת לא נשאל העד לגבי כן.

מושכלות היסוד הן כי חקירה חוזרת נועדה להבהרות והשלמת תשובות שהתקבלו מעד במסגרת עדותו הנגדית, ואין לשאול שאלות שאין נובעות מהן.

לפיכך, והיות שלא מדובר בשאלת אשר נועדה להבהרה, יש ליתן לתשובה שנטקבלה משקל בהתאם. עוד יציו, כי בהיותו של הנאשם בלתי מיוצג, יש להבין כי במקרה זה לא התנגד למהותן של השאלות שנשאלו במסגרת החקירה החוזרת, וסביר להניח שלו היה מיוצג, יתכן שהייתה מועלית התנגדות לשאלות הללו, וההתנגדות הייתה מתתקבלת.

הוא אומר - בהיותו של הנאשם לא מיוצג, יש בכך כדי להוסיף למסקנותי כי אין לתת משקל כלשהו ל"השלמות חקירה" המבוצע על ذוכן העדים, גם שעה שהנאשם לא התנגד לכך.

אוסיף, כי לא רק עניין "אי-ידיעת החוק" ע"י הנאשם הביא אותו למסקנה כי אין לתת כל משקל לעדות השוטר
עמוד 3

בנוקודה זו, אלא גם העובדה כי השוטר לא רשם דבר בעניין זה בדוח, כאמור לעיל, ולא הוברר היכן זכורים לו הפרטים האלו אשר נמסרים על ידו על דוכן העדים בחלוּף כ- 7 חודשים ממועד האירוע.

עוד אצ"ן, כי גם הטענה לפיה הולכת الرجل "לא המתינה לבעה" אינה מקובלת עליי, שכן הולכת الرجل כלל לא נחקרה ודבריה לא נרשמו בדוח, ומשכך, מדובר בהשערה בלבד של השוטר.

לשאלת הנאשם האם הייתה עמו שוטרת נוספת השיב השוטר כי עפ"י הדוח היה בלבד והוא זכר מעבר לכך.

בהחלתי ביום 17.10.21, לצורך בירור טענת הנאשם לפיה יחד עם השוטר הייתה שוטרת נוספת, הורייתי כי יוגש דוח עיסוק לתיק בית המשפט.

ביום 25.10.21, הוגש לתיק בית המשפט מזכר (להלן: "**הזכר**") מאות רנ"ג רונית שנפ, רמ"ת תחנת טירת הכרמל.

כעולה מהזכר, "לא נמצא תיעוד לדוח עיסוק" של השוטר במערכת "שירות הסירנה". כמו כן, בדיקה מול רכב הסיוור העלה כי כלל לא נפתח דוח עיסוק לשוטר.

עוד צוין כי מהיעדר דוח עיסוק במערכת משטרתית, "**ניתן להסיק**" כי השוטר עבד בלבד. עוד עולה כי ככל שהייתה עובדת עם השוטר שוטרת נוספת, אז היה תיעוד לכך - הייתה רשמת מזכר.

אין לי לקבל גם טענה זו.

השוטר לא רשם בדוח כי היה בלבד במשמרת. לפיכך, הטענה כי היעדר דוח עיסוק ומזכר משוטרת מצביעים, בהכרח, על אף שהשוטר עבד בלבד דין להידחות, שכן מדובר בהשערה בלבד.

לאחר חקירת השוטר, המאשימה הכריזה "אלו עד"י".

עדות הנאשם:

חקירה ראשית:

7. הנאם, כאמור, העיד במסגרת פרשת ההגנה.

בעדותו הראשית חזר על טיעוניו.

8. הנאשם מסר כי דבריו נרשמו בדוח באופן חלקי בלבד וציין כי אמר לשוטר כי לא ראה הולכת רגל שהייתה בכוונתה לחצות את הכביש, בניגוד למה שנרשם בדוח.

כשנשאל הנאשם מה ראה בהתקרבו למעבר החציה, השיב כי ראה שתי נשים שעמדו עם שקיות במרחיק של כ שני מטרים מעבר החציה ושוחחו ביניהן. עוד מסר, כי היה פקק ונסע "בזחילה". לטענותו, הולכת הרגל "יכלה לרוץ ולא הייתה מגע, ככלם חיפשו שם חניה" (עמוד 6, שורות 30-27 לפROTOKOL הדין).

הנאשם אישר כי השוטר לא סימן לו לעצור, אלא ניגש אליו מאוחר יותר ושאל לגבי מעבר החציה.

הנאשם נשאל מה המרחק בין המקום בו עצר ובין מעבר החציה; כמה זמן השוטר שוחח עמו וכן נשאל כיצד יכול היה להבחן בהולכת הרגל אם היא חצתה.

הנאשם השיב כי המרחק היה כ-40-30 מטר וכי השוטר שוחח עמו 4-3 מילימ', והדוח הונפק לו כ-10-5 דקות מרגע שעצר את הרכב ועד שהשוטר מסר לו את הדוח.

הנאשם מסר כי לאחר קבלת הדוח ניגש לאוותה הולכת רגל, שעדין נכחה במקום, ושאל אותה האם היא בכוונתה לחצות. הולכת הרגל השיבה לו כי היא מתחילה לבנה.

הנאשם מסר כי מי שיצא מהසופר לא חוצה במעבר החציה, וכי הולכת הרגל סירבה לבוא להיעיד בבית המשפט.

לטענת הנאשם הוא צילם תמונות, אולם אלו היו לאחר שיצא מהסופר והולכת הרגל כבר לא נכחה במקום, ולכן רואים אותה בתמונות על מעבר החציה. הנאשם נשאל מדוע לא צילם את שתי הנשים על הצומת, והשיב כי שתי הנשים דיברו. צוין כי הנאשם לא הגיע צילומים לתיק בית המשפט, ולנוכח תיאור אותם הצילומים, נראה כי לא היה בהם, בכל מקרה, כדי לאש או להפריך את גרסתו.

סיכוםי המאשימה:

9. ב"כ המאשימה בבקשת בית המשפט להרשייע את הנאשם על סמך עדותו של השוטר אשר, לדידו, לא נסתירה. ב"כ המאשימה טען כי נסיבות הדוח מפורחות היטב: צוין מיקומו של השוטר ביחס לרכב הנאשם, אופן זהוי ושמירת קשר עין עם רכבו של הנאשם עד עצירתו.

ב"כ המאשימה ציון כי ישנה סתירה מוחותית בין דברי הנאשם כפי שנרשמו בדוח ובין דבריו כפי שנמסרו בעדותו בבית המשפט.

ב"כ המאשימה הפנה לכך שבהתאם לדברי הנאשם, כפי שנרשמו בדוח, כלל לא ראה את הולכת הרגל, כאשר בבית המשפט טען כי ראה שתי נשים שעמדו "בمرחך געה" מעבר הח齐יה.

אציון כי בשלב זה של סיכומי המאשימה התפרץ הנאשם לדברי ב"כ המאשימה, וטען כי לא זכור לו שאמר שהו שתי נשים ובייש להראות לו איפה נרשמו הדברים מפיו.

אמנם, יש בהתנהלות זו כדי להטיל דופי במהימנות גרסתו של הנאשם, בעיקר לנוכח העובדה כי לא הזכיר בשום שלב, עובר לעדותו בבית המשפט, כי היו במקום שתי נשים, וכן לנוכח העובדה כי כפירותו, כפי שנמסרה, הייתה כללית בלבד, ובמסגרתה לא ציינו הדברים הללו.

על מנת לחדד את הדברים, בניגוד לטענת ב"כ המאשימה לפיה הנאשם אמר כי שתי נשים עמדו "בمرחך געה" מעבר הח齐יה, יציון כי טען שתיהן עמדו במרחב של שני מטרים מהמעבר (ראה עמוד 6 שורות 27-28 לפרטוקול הדיון).

סיכום הנאשם:

10. הנאשם ביקש לזכות אותו מהעבירה המียวחת, תוך שציין כי השוטר "הוזה" כי לא בוצעה כל עבירה. הנאשם הפנה לכך שהשוטר לא יכול היה לאשר כי הולכת הרגל חצתה את הכביש. בנוסף, טען כי לא נסתירה גרסתו לפיה הייתה עם השוטר שוטרת נוספת.

ה הנאשם הוסיף כי הולכת הרגל חצתה את הכביש משמאלו לימינו, ולא היה בכוונתה לחצות בפעם השנייה מימין לשמאלו.

דין והכרעה:

11. כאמור, החלטתי לזכות את הנאשם, וזאת מחמת הספק.

תקנה 67(א1) לתקנות התעבורה קובעת כך:

"**נווג רכב המתקרב למעבר הח齐יה, יאט את רכבו אם הולך רג'ל עומד על המדרכה בסמוך למעבר הח齐יה ואם ניכר שכוכונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קידימה.**".

אומנם, גרסתו של הנאשם הינה גרסה מתפתחת, וככזו משקלה מועט.

בפרק דברי מתקבל הדוח נרשם מפני הנאשם כי לא ראה הולכת רגל. בمعנה לכתב האישום כפר באופן כללי במיחסו לו, וזאת מבלי לפרט. בחקירותו הנגדית מסר כי היו שתי הולכות רגל אשר עמדו מרחק של כ-2 מטרים ממעבר הח齐יה ושוחחו ביניהן. עוד טען, כי פנה לאחת מהן, והתברר לו כי היא באה מהסופר וממתינה במקום לבנה. בסיכוןיו טען כי הולכת הרجل חצתה את הכביש משמאלו לימין ביחס לכיוון נסיעת רכבו ולא היה בכונתה לחזור לחוץ הצד השני.

כאמור, גרסתו של הנאשם אינה קוהרנטית ואינה רציפה, ואלה הצלרכו פרטיהם עם התקדמות ההליך.

עם זאת, מלאכת הוכחת כל יסודות העבירה מוטלת על כתפי המאשימה, וקשהים בגרסתו של הנאשם שעוזים להוכיח את ראיות המאשימה אך ב"יש" ואין יכולם לסייע למאשימה ב"אין".

ויפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט א. שטיין בע"פ 2921/18 מדינת ישראל נ' בצלאל (27.10.19):

"**דיני הראות לפיהם** אנו מרשים ומצים **נאשמים** לנו כי **שקרים** הנאשם יכולם רק **לחזק את ה"יש"** (ראו למשל: ע"פ 210/81 עקביו נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(3) 393, 418 (1982)). **מקום שאין "**יש" **ויש "**אין", **שקרים** כאמור אינם יכולים להוציא **לדינה בהוכחת אשמתו של הנאשם** (ראו ע"פ 72/476 טרנובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד כ(1) 380, 376 (1973))"

12. נסיבות הדוח, כפי שנרשמו ע"י השוטר, אין מתארות, ولو בצורה כללית, את הולכת הרجل - מה גובהה, לבושה, תיאור חיצוני שלה וכיו"ב. בנוספ', לא ציין כלל האם עמדו רכבים חונים לצד הכביש אשר עלולים היו להגביל את שדה הראייה של הנאשם ושל השוטר, לא ציין באיזה מעבר ח齐יה מדובר, מה מתוועה הדרך (כיביש חד/דו סטרוי).

כמו כן, הדוח נעדיר פרטים מהותיים כגון: תיאור של מצב התנועה, מאיזה מרחק הבחן בהולכת הרجل וברכב הנאשם.

וודges- אומנם ציין מקום ביצוע העבירה, אלא שלא ברור האם הנאשם והשוטר מדברים **על אותו מעבר הח齐יה או שמדובר במעבר ח齐יה שונים, הנמצאים בסמיכות למקום**.

השוטר מסר בעדותו בבית המשפט כי הבחן בעבירה רק לאחר שפנה שמאליה. בנסיבות אלו, לא ברור כיצד יכול היה להבחן בעבירה, ומכל מקום הדברים אינם מפורטים כלל בדוח ולא נרשמה בו כלל פנימית שמאליה של השוטר, ומכל וחומר, לא נרשם האם פנה לפני שהגיע למעבר הח齐יה או לאחריו. בנוספ', לא ציין בדוח גם לא בעדותו של השוטר בבית המשפט מאיזה חלון של הבניין הבחן בעבירה או שמא הבחן בה באמצעות מראה.

הן בדוח והן בעדותו של השוטר בבית המשפט לא צוין אופן נסיעת רכבו של הנאשם, מה הייתה המהירות המשוערת בה נע רכבו (מהירה, איטית, סבירה) והאם יכול היה לעצור את רכבו לפני מעבר הח齐יה וליתן להולכת הרגל לחצותו.

שאלות אלו ונוספות נותרו ללא מענה כלל.

לכך יש להוסיף את העובדה כי השוטר כלל לא היה בטוח והלכה למשעה לא יכול היה לאשר כי הולכת הרגל חצתה בסופה של יום את מעבר הח齐יה.

לטענת השוטר היה על הנאשם, בהכרח, **לעצור** את רכבו לפני מעבר הח齐יה, כך שציין כי: "צריך לעצור ולתת לה לחצות" (ראה עמוד 5 שורות 2-3 לפירוטוקול הדיוון).

לטענה זו אין כל בסיס משפטי.

תקנה 67(א1) לתקנות דרישת מנהיג **להאט** את מהירות נסיעת רכבו ולא דורשת כי המנהג יעצור את הרכב.

יסודות העבירה הנדרשים הינם:

1. נהיגת רכב
2. קרבה למעבר ח齐יה
3. הולך רגל העומד בסמוך למעבר הח齐יה
4. ניכר כי בכוונת הולך הרגל לחצות

בהתקים כל היסודות העובדיים הנקבעים לעיל **במצטבר**- יש **להאט** את כלי הרכב לאחר התקיים 3 הנסיבות הראשונות הנקבעות לעיל, ובהתקים הנסיבה הרביעית- יש ליתן להולך הרגל **זכות קדימה**.

עצם עמידתה של הולכת רגל, כאשר אין כל תיאור ولو כללי שלה, של מתווה השטח, של מצב התנועה, של תיאור אופן נהיגתו של הנאשם ושל אופן אפשרות השמירה על קשר העין כל העת- אינה מחייבות עצירה לפני מעבר הח齐יה, כפי שצוין בשוגג ע"י השוטר, אלא מחייבת, כלשון הסעיף, האטה של כלי הרכב, ולאחר העדר תיאור של השוטר לעניין זה, נותר ספק אם הנאשם האט את רכבו, אם לאו. ובנוסף, עצם אמירתו של השוטר בבית המשפט לפיה אינו יודע אם בסופה של דבר חצתה הולכת הרגל את מעבר הח齐יה מלמדת הן על אי שמירת קשר עין רציף, שכן לו זה היה נשמר, יודע היה השוטר לספר את "סוף הסיפור", וכן אינה יכולה לבסס את היסוד הרביעי הנקבע לעיל, שכן הוא מחייב **מתן זכות קדימה**.

ופים לעניין זה דבריו של כבוד השופט (בדיםמוס) ת. אור ב בע"פ 558/97 **מלניך נ' מדינת ישראל:**

"עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר הח齐יה; ואם כן להתאים את מהירות הנהגתו למקורה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו,景德י לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר ח齐יה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה עיר לרכבו המתקרב; אולי יטול על עצמו סיכון של ח齐יה על אף התקרובות הרכב; אולי יסמן על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצד הולך הרגל"

כאמור, מהדוח נעדרים פרטים מוחותים חשובים ביותר, בין היתר, מהירות נסיעתו של הרכב הנאשם ומצב התנועה במקום, זאת לצד טענת הנאשם לפיה היה בפקק ונסע "בזחילה". עוד מסר כי הולכת הרגל יכולה גם להתרפרץ למעבר הח齐יה - "יכלה לרוץ" כפי שתיאר זאת בחקירה הנגדית "ולא הייתה מגיע, ככל חיפשו חנייה". טיעון זה לעניין אופן נסיעתו לא נסתור ע"י המאשימה.

בשולוי הדברים יזכיר כי בדוח עצמו נכתב ע"י השוטר "נהגת" ולא "הולכת רגלי", ולא הוגש כתוב אישום מטעם לעניין זה.

מכאן, שקיים ספק האם בזעה העבירה ויתכן כי הנאשם ראה את הולכת הרגל ונקט בכל אמצעי הזהירות הסבירים, המוצפים מנהג מן היישוב וכן העולים בקנה אחד עם הוראות הדין.

גם עצם נוכחות השוטר לבדו או שלא אינו נתון שהמאשימה יכולה להיות לבסס, וגם כאן לא נסתירה טענת הנאשם לפיה עם השוטר נכח שוטרת נוספת.

לאור כל האמור לעיל ולנוכח הספק שנותר בליבי, הנני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מיום

ניתנה היום, י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים